

Clairvoyance

Clairvoyance

drama efter Daphne du Maurier

av Christian Lanciai (2006)

Personerna:

John
Laura
två tanter, Tilly och Tiny
en kypare
en annan kypare
en portier
en polis
en piccolo
Mrs Hill
en annan polis

Handlingen äger rum i Venedig i modern tid.

Copyright © Christian Lanciai 2006

Clairvoyance

Akt I scen 1. En enkel intim restaurang.

John Vilken tur att vi hittade det här lilla trevliga stället.
Laura Det doftar verkligen gott. Jag kan slå vad om att de har riktiga *gnocchi* här.
John Vill du ha det?
Laura Av alla italienska specialiteter är den den ljuvligaste.
John Ja, jag vet att du är svag för dem.
Laura Vi lever för att odla våra svagheter.
John Hellre det än att inte leva för någonting alls.
Laura Jag försöker leva, John. Jag anstränger mig verkligen.
John Jag också. Hittills har vi klarat det.
Laura Vår räddning blev den här resan, som ryckte oss upp med rötterna.
John Vi ska komma över det, Laura. Allt vi behöver är tid.
Laura Jag är rädd att all tid i världen inte är tillräcklig, John. Det är som att sitta fast med en bil i en dypöl. Man gasar och gasar men halkar hela tiden tillbaka ner i leran, som aldrig släpper taget om en men bara drar en djupare och djupare ner hela tiden... (*ger efter för tårarna*)
John (omfamnar henne) Ja, min käraste, gråt ut. Låt smärtan värka ut. En dag måste den gå över. Glöm aldrig att vi har en son kvar att leva för.
Laura Men min dotter var min dotter! Min enda dotter! Hon var allt för mig! Ingenting kan ersätta henne!

John Jag vet, min älskade. Men, som doktorn sa, vi kan få mera barn. Du kan få en ny dotter.

Laura Jag måste komma över smärtan av förlusten av Christine först. Hon var bara fem år! Hon hade precis bara börjat få leva!

John Låt smärtan värka ut. Det gör bara gott att gråta. Titta inte nu, men jag tror att några tanter bakom dig stirrar på dig.

Laura Har jag väckt hela restaurangens uppmärksamhet?

John Nej, du har klarat sorgen diskret, men den ena tanten kan inte släppa dig med blicken.

Laura (tappar med flit en serviett, böjer sig ner och tar upp den så att hon kan kolla in tanten.)(uppe igen) Jag tror de är systrar. De är säkert inte italienskor.

John Men varför stirrar hon så?

Laura Något måste ha tilldragit hennes intresse kanske mera för dig än för mig.

John Den ena ska nu gå på toaletten.

Laura Bra. Jag följer efter henne och kollar in henne.

John Det är säkert ingenting konstigt med dem, men de skulle kunna vara engelskor.

Laura Vi får se på toaletten. *(följer efter den ena tanten som gått ut. Den andra tanten sitter stilla kvar och fortsätter stirra rakt på John.)*

John (för sig själv) Ja, stirra du bara, din nyfikna tantjävvel. Du har kanske aldrig sett ett olyckligt par förut som förlorat sin enda dotter. Du är kanske en sådan där begravningsgam som går på alla begravningar bara för att få frossa i folks olyckor. Tantsnusk är ingenting mot vad du är efter, din gräsliga hyena.

(Den andra tanten kommer in igen, därefter Laura, nästan vacklande)

Vad är det, Laura? Har något hänt?

Laura (sätter sig, tagen) Du hade rätt. De var engelskor.

John Och?

Laura Jag vet inte hur jag skall beskriva det. Jag är alltför tagen.

(Tanterna reser sig och går ut, den ena förande den andra, vinkar glatt leende till John och Laura innan de försvinner.)

John Vad var det med dem?

Laura (svimmar plötsligt, drar med sig glas och grejer från bordet. John rusar upp och hjälper henne komma till sans igen.) Det är ingenting, John. Hon stirrade inte. Hon är blind. Men hon såg ändå.

en kypare (har skyndat till, mycket hjälpsam) Mår signoran bra? Lite mera vin kanske skulle hjälpa?

John Tack, min vän, det är just vad hon behöver. *(Kyparen tar fram ett nytt glas åt Laura och fyller det beredvilligt.)* Vad såg hon?

Laura Hon såg Christine.

John (förstummad först) Sansa dig, Laura. Christine är död.

Laura Hennes blinda syster såg henne sitta mellan oss skrattande och glad i sin röda klänning. Hennes budskap var att vi inte skulle sörja mer. Hon har det bra på andra sidan.

John Laura, fall inte för sådana taskspelare. De såg att vi hade sorg och ville hjälpa oss. Det var allt.

Laura Förstår du inte vad detta betyder, John? Christine lever! Vi har aldrig förlorat henne! Hon är kvar! Hon har bara gått in i en annan dimension, där hon kan se och känna oss men utan att vi kan nå henne fysiskt.

John Och vad ville tanterna ha betalt för det?

Laura Ingenting! Den blinda systemen bara råkar vara synsk och ser sådant som vi inte kan se med våra ögon! För henne var det inget konstigt alls!

John Hoppas vi slipper möta dem fler gånger.

Laura Om vi kan få kontakt med Christine genom dem, varför inte ge det en chans?

John Håll mig utanför. Jag är livrädd för sådant.

Laura Tanterna är de raraste i världen. Det är omöjligt att tro något ont om dem.

John Må så vara, men låt inte deras andar komma i närheten av mig.

Laura Jag ska hålla dig utanför, John, om du låter mig försöka odla denna kontakt.

John Gör som du vill. Du är fri. Jag älskar dig ändå och släpper dig aldrig ifrån mig, allra minst till några andar.

Laura Tack, John. Jag lovar att alltid hålla kontakten med dig, hur långt bort jag än blir dragen till den andra sidan.

John Jag hoppas du skojar.

Laura Naturligtvis.

John Tack och lov för det! Vi är nog klara här för idag. Kypare!
(Kyparen kommer beredvilligt med räkningen, John slänger fram en sedel, de reser sig och går ut, ömt och troget tillsammans.)

Scen 2. Ett hotellrum.

John Laura, för Guds skull, glöm de där båda tanterna och deras konster. Se det som en parentetisk episod. De var säkert bara bedragare och lycksökare som bara reser omkring för att snärja folk med sina konster för att senare kunna ta betalt av dem. Alla spiritister är bedragare.

Laura De var inga spiritister. Den blinda bara såg vad hon såg.

John Hon såg att vi hade sorg och tog sin chans.

Laura Nej, John, det var verkligt. Vad hon såg såg hon med sin andes blick. Och jag måste bekänna en sak. Jag har träffat dem igen.

John Av en slump, eller sökte du upp dem, eller följde de efter dig?

Laura De bara dök upp igen, och jag var tvungen att ta upp kontakten med dem. Förstår du inte, John, att det är vår stora möjlighet att få kontakt med Christine!

John Det slutar bara med att din sorg blir värre än någonsin.

Laura Nej, John, deras budskap är glatt! Hon lever! De kan bota min sorg!

John Tills du inser att de har lurat dig. Förr eller senare genomskådar du dem, och så är alla såren upprivna igen.

Laura Låt oss ge dem en chans, John. Vi har inget att förlora. Vi har ju redan förlorat allt.

John Laura, jag vill inte förlora dig.

Laura Det kan du aldrig göra.

John Den andra sidan har börjat rycka och slita i dig.

Laura Du har missuppfattat saken. De vill bara hjälpa mig.

John Gör vad du vill, Laura, men låt mig åtminstone få älska dig.

Laura Ge mig en ny dotter.

John Det ville jag väldigt gärna.

Laura Det kanske är för tidigt ännu, men går det så går det. Gör ditt bästa, John.

John Med glädje, käraste.
(De skrider till verket i sängen.)

Scen 3. En annan restaurang.

(John och Laura kommer in, ser sig omkring, finner behag i stället, slår sig ner, kyparen kommer med meny, de beställer, kyparen avlägsnar sig.)

John Glöm det där skriket igår, Laura. Det kan ha varit vad som helst. Det kanske var en katt.

Laura Nej, det var ett människoskrik, som om någon blev mördad. Om kvarteret börjar vimla av poliser och de fiskar upp lik ur kanalen vet vi att det var den mördade som skrek.

John Din fantasi skenar iväg med dig.

Laura Nej, John, jag följer bara med vad som händer, medan du till varje pris tycks göra motstånd mot det.

John Jag hade en liknande upplevelse igår. Det var mycket märkligt. Det var tur att du inte såg det. Det var strax efter skriket. Det var en liten varelse. Det måste ha varit ett barn, en flicka, klädd i just en sådan röd regnkappa med kapuschong som Christine bar när hon drucknade... Barnet sprang över några båtar som låg över kanalen till andra sidan, som om hon flydde. Hon ramlade nästan i vattnet. Hade du sett henne hade du säkert trott det var Christines gengångare.

Laura Det var tur att jag inte såg henne.

John Jag menar det. Men det var en levande människa. Det är jag säker på.

Laura Det var det säkert.

(De två systrarna kommer in.)

John Vem bad *dem* att komma hit? Ska de förstöra stämningen för oss var vi än vågar visa oss?

Laura John, det var jag som bad dem komma hit när jag visste vi skulle gå hit. Förlåt mig. Om du inte vill träffa dem kan jag själv gå över till dem för artighetens skull bara på några minuter.

John Den blinda stirrar på mig igen. Jag är säker på att hon inte alls är blind.

Laura John, hon är stenblind men ser ändå vad hon ser.

John Gå du över till dem. Jag dricker så länge.

Laura Drick inte för mycket. Då kanske du får se vad du inte vill se.

John (håller demonstrativt upp ett fullt glas medan Laura går över till systrarna.)

Laura Jag är glad att ni kom, men John är på dåligt humör.

Tilly Vi förstår honom. Vi borde kanske inte ha kommit hit. Men vi var så oroliga för er. Min syster har fått en varning från er Christine.

Laura En varning?

Tiny Ni måste lämna Venedig genast. Ni är i fara här. Christine är mycket orolig för er.

Laura Men vad kan då hända?

Tiny Det själsliga seendet ser ingenting materiellt men kan just därför se allting klarare än det seende ögat. Christine vet även om hon inte vet konkret vad hon vet. Men ni måste lämna Venedig.

Laura Vi är mitt i en resa. Jag tror inte John vill avbryta den.

Tilly Min syster vet vad hon ser och är säker på sin sak. Varningen är befogad. Det är allt vi vet säkert. Vi har givit er den, och det är säkrast ni tar den på allvar.

Laura Det är bäst att jag genast berättar det för John.

Tilly Han har snart druckit upp halva er flaska. Vi borde inte ha kommit och stört honom, men nu är det gjort. Kom, Tiny. Vi lämnar det unga paret i fred.

(Tanterna bryter upp.)

Laura Gå inte för vår skull.

Tiny Vi går just för er skull. Ursäkta oss. Kom, Tilly. Vi har gjort vad vi har kunnat. *(De går. Laura ser efter dem och går sedan tillbaka till John.)*

John Nå, vad hade spöktanterna för vilda syner den här gången?

Laura Den blinda har nära kontakt med Christine som har varnat oss för någon fara om vi stannar kvar här.

John Skulle vi avbryta vår resa för att några kärringar vill blanda sig i och bestämma över våra liv?

Laura Jag visste att du skulle reagera så.

John Jag glömde. Det här telegrammet kom idag. Det kanske har med saken att göra.

Laura (läser det) Det är från rektorn i Johnnies skola. Johnnie har åkt in till sjukhuset. Det kan vara blindtarmen.

John Han säger att det är ingen anledning till oro.

Laura Kanske systrarna såg fel, att faran hotar vår Johnnie och inte oss.

John Det kan man spekulera i.

Laura (tar honom om handen) John, de är mera oroliga för dig än för mig. Jag har inga problem med spiritistiska fenomen, men de säger att du är mera klärvoyant än vad du vill medge för dig själv, att du har gåvan mera än jag, och att det att du förtränger den inte är hälsosamt för dig.

John De bara blandar sig i. Har vi inte vårt eget liv att sköta med vårt eget trauma som vi bara kan hantera själva?

Laura Det är just det som systrarna menar att vi behöver hjälp med, då vi är helt vilsna inför kontakten med den andra sidan.

John Det här går för långt. De kan dra åt helvete.

Laura John, du har druckit för mycket.

John Jag vet. *(dricker mera)*

Laura Vi måste kolla upp läget för Johnnie.

John Ja. Vi får ringa hem från hotellet.

Laura Om du inte vill avbryta resan kan jag flyga hem ensam och sedan komma tillbaka när krisen är över.

John Om det är så allvarligt.

Laura Det är det vi måste ta reda på.

John Du har rätt som vanligt, Laura. Förlåt mig. Jag har burit mig illa åt, men den här kontakten med klärvoyanta tanter som trampar in i våra liv har varit litet för mycket efter vad vi har fått gå igenom. Förlåt mig. *(lutar sitt huvud mot henne)*

Laura (tar hand om honom) Allt blir nog bra, John. Vi får bara inte förlora ett barn till.

John Du har så rätt, Laura.

Akt II scen 1. Hotellrummet.

Laura talar i telefon. John sitter bredvid på sängen med huvudet i handen, trött.

Laura Feber? Ingenting mer? Jag förstår. *(lägger handen för luren, talar till John)* Han kanske måste opereras, men det är ingenting farligt. *(äter i luren)* Ja, jag kommer. Jag har fått plats på ett charterflyg inom en timme, så jag är hos er inom fyra timmar. Vi hade tur som lyckades få denna reservplats. Tack. Jag ska hälsa honom. *(lägger på)* *(på knä framför maken)* Vilken tur vi har, John! Se det som tur i oturen. Jag kan fara genast dit och komma tillbaka igen lika snabbt så fort krisen är över. Läkaren säger att det inte är farligt alls. Blindtarmen ligger bara lite klämd. Det är tur att de har röntgen.

John Synd att de bara hade en plats över på flyget.
Laura Du kan ta det lugnt här under tiden, och jag ringer dig hemifrån. Det är ingen fara på taket, John.
John Nej, bara ett streck i räkningen och ytterligare ett sabotage mot våra liv.
Laura Nej, så illa är det inte. Jag är kanske tillbaka igen inom bara två dagar.
John Jag litar på dig, Laura. Vi hörs telefonledes nästa gång.
Laura Ja, min älskling. *(omfamnar honom)* Tar vi bara en dag i sänder klarar vi vad som helst.
John Du sa det.
portieren (kommer in) Båttaxin är här.
Laura Farväl, älskade. Allt kommer att bli bra.
John Det hoppas jag innerligt.
Laura (till portieren) Jag är klar. *(Han tar hennes väskor. Laura kysser John varmt till avsked – och går.)*
John (efter en stunds tystnad, i en total tomhet) Vad fan gjorde jag för fel? Hur kunde det gå så illa? Om vi bara haft ett öga på Christine i det enda, avgörande ögonblicket... Jag kan aldrig förlåta mig själv, och det går aldrig över. Och nu är Laura där ensam med vår sjuke son... Allt är så fel som något kan bli, och allt är mitt fel... Nej, det var inte mitt fel att det bara fanns en plats på flyget. Näja, Laura klarar sig nog, och vår son är i goda händer, så det är bara mig själv jag behöver tänka på – men fan vad det är trist utan henne! Flaskan räcker inte långt som tröst, och med den som ciceron kanske jag börjar se dessa spöken igen, de fasaväckande tanterna och flickebarnet i den röda regnkappan – nej, livet kan inte bli vidrigare. *(dricker)*
Här kan jag inte sitta och försurna. Det är lika bra jag går ut. Ingenting kan vara värre än att vara ensam med sig själv. *(går ut.)*

Scen 2. Framför scenen.

John (kommer in, djupt melankolisk, får så plötsligt syn på en syn)

Nej, det är inte sant. Det är omöjligt. Laura tillbaka igen? Och med de där systrarna? Det får inte vara sant. Vad har hänt? Har hon missat flyget? Ja, hon måste ha missat flyget, och så har de där tanterna slagit klorna i henne igen. Men då måste hon vara tillbaka vid hotellet när som helst. Det är ju inte klokt. Allt blir bara värre och värre. *(får bråttom och skyndar sig tillbaka.)*

Scen 3. I hotellet.

portieren Nej, madame har inte kommit tillbaka.
John Men jag såg henne ju! Hon var på väg hit i vaporetton tillsammans med de där hemska systrarna!
portieren Vilka hemska systrar?
John Två damer vi råkade ut för på en restaurang, engelskor, den ena blind.
portieren Vi skall kolla med flygplatsen om något kan ha hänt som försenat flyget. *(ringer upp i en telefon)*
John (medan portieren talar) Hon borde ha varit här. Jag såg ju henne lika tydligt som jag ser mig själv i spegeln! Och de där båda systrarna. Kan de ha tagit henne med sig till sitt hotell? Ja, så måste det vara. Men varför? Och varför har hon inte ringt? Var det uppgjort i förväg? Jag blir galen.

portieren (har avslutat samtalet) Jag har just talat med flygplatsen, som bekräftat att flyget kommit lyckligt iväg med alla passagerare ombord, ty planet var fullt. Ni måste ha sett fel.

John Omöjligt! Mina egna sinnen kan inte bedra mig så.

portieren Vi ska naturligtvis forska vidare i saken. Ni såg henne i sällskap med två damer. Kan dessa damer spåras? Vet ni var de bor?

John Jag vet varken vad de heter eller var de bor. Den ena var blind. De måste kunna hittas. Det finns bara två sådana engelska systrar i Venedig.

portieren Då har vi bara en sak att göra. Vi måste kontakta polisen, så att de kan lokalisera de två damerna. Men polisen kommer att dra samma slutsats som jag: ni måste ha sett fel.

John (utom sig) Omöjligt, säger jag ju!

portieren (resignerar) Ja, ja, gå till ert rum och vila er så länge. Jag tar hand om det här.

John Ursäkta mig, och tack för er hjälpsamhet.

portieren Det är det minsta jag kan göra. *(tar upp telefonen igen. John går.)*

Akt III scen 1. Hos polisen.

polisen Er fru är alltså försvunnen?

John Nej, hon har kommit tillbaka, men det är det som är problemet.

polisen Vill ni inte ha er fru tillbaka?

John Nej, fastän hon kommit tillbaka har hon inte kommit tillbaka.

polisen Hon har alltså både kommit tillbaka och inte kommit tillbaka?

John Ja.

polisen Betyder det att hon har kommit tillbaka eller inte?

John Det är det jag behöver få klarhet i.

polisen Det är bäst ni tar hela historien från början.

John Alltså, vi kom till Italien i ett desperat försök att komma bort från hela vårt förflutna liv och försöka hitta en ny början efter att vi förlorat vår enda dotter i en fullständigt onödigt drunkningsolycka. Min fru var otröstlig och behövde komma bort från allting.

polisen Var hon i chock?

John Ja, i högsta grad. Ingenting kunde trösta henne. Hon bara grät och grät och grät. Det blev något bättre när vi kom hit till Italien och kunde släppa loss lite grann med god mat och gott vin och äta ute hela tiden, men så mötte vi de där två systrarna här i Venedig.

polisen Vad är det för två systrar?

John Det är två äldre systrar som alltid tycks ha levat tillsammans av vilka den ena är blind och synsk, och när vi möttes på en restaurang lät hon Laura, min fru, veta, att vår dotter satt mellan oss och var lycklig och glad. Att vår dotter fortfarande skulle vara med oss som levande själ beredde min hustru en oerhörd glädje och lättnad, och hon började faktiskt bli sitt gamla jag igen. Men hon blev beroende av de där två systrarna och började hänga efter dem, och jag fruktade något bedrägeri.

polisen Två äldre engelska systrar av vilka den ena är blind ska inte bli svåra att lokalisera i Venedig om de är kvar.

John De måste vara kvar, för jag har sett dem med min hustru. Nåväl, så kom deras förbluffande besked att vi var i fara här i Venedig och borde lämna staden genast. Samtidigt kommer ett telegram hemifrån om att vår son kanske måste

opereras. Naturligtvis beslutar vi genast att fara hem, men så finns det bara en ledig plats på ett plan som skall avgå genast. Min hustru tar platsen och reser hem, och några timmar senare, när hon borde landa på Heathrow, ser jag henne här tillsammans med de två systrarna på en kanalbåt.

polisen Och ni kan inte ha sett fel? Är ni helt säkra på att det var er hustru ni såg tillsammans med de två systrarna?

John Absolut. Hon var klädd i sina egna kläder och i samma röda kappa.

polisen Just det att ni såg både er hustru och de båda kvinnorna tyder på att ni borde ha sett rätt. Näväl, fortsatt.

John Aha! tänkte jag, hon har plötsligt ändrat sig och kommit tillbaka, men varför? Och vad hade de båda systrarna med henne att göra? I varje fall, jag skyndade tillbaka till vårt hotell och tog för givet att hon skulle vara där när jag kom fram, men det var hon inte. Inga meddelanden, ingenting. Då började fantasin skena iväg med mig. Hade de där tanterna kidnappat henne? Hade hon bedragit mig? Hade hon råkat ut för något? Men när vi kollade flygplatsen från hotellet visade det sig att flygplanet varit fullt och att ingen hade stigit av planet.

polisen Har ni kollat om hon kommit fram till er son?

John Jag tänker göra det så fort jag kommer tillbaka till hotellet.

polisen Saken är mycket enkel. Ni kan lita helt på oss. Vi skall kontakta de båda kvinnorna, och om ni får tag på er hustru hemma i England måste ni på något sätt ha sett i syne.

John Jag har hört att det går en mördare lös i Venedig.

polisen Vi har snart fått fast honom.

John Det har glunkats om flera gåtfulla mord där oskyldiga offer fått halsarna avskurna utan att polisen funnit något motiv.

polisen Ja, vi har tre sådana mord att utreda. Det måste vara en galning. Var inte orolig. Det finns ingen anledning att sätta dem i samband med er hustrus försvinnande, som säkert inte är något försvinnande.

John Tack, inspektörn.

polisen Vi hör av oss med det snaraste. Återvänd ni till ert hotell och ta igen er. Beställ åt er en god middag med ett gott vin. Det är det bästa ni kan göra.

John Ja, det är väl det. Ursäkta att jag upptagit er tid.

polisen (artigt) Det är det vi är till för. *(bugar sig artigt som tecken till att inget mer behöver sägas, och John går.)*

Scen 2. Hotellrummet.

(John ligger på sängen helt utslagen av sina sinnesrörelser, när det knackar.)

John Kom in!

en piccolo Er whisky, signor.

John Tack, den har jag väntat länge på.

piccolon Direktören ber hälsa att ni inte borde dricka på tom mage utan hellre inta en ordentlig middag först.

John Jag ska tänka på saken. Tack för hans goda råd. Stick nu.

piccolon Ja, signor.

John (ensam med flaskan, som öppnas och nyttjas genast direkt)

Om ändå den där satans telefonen kunde ringa och berätta att allt var gott och väl så att jag slapp vältra mig i oro mera! Flaska, fräls mig från mina spöken! *(dricker)*

(Det knackar försynt på dörren. John rusar upp.)

Laura! *(rycker upp dörren. Det är portieren.)*

portieren Ursäkta att jag stör. Er hustru är på telefonen. Ni kan ta samtalet här i ert rum.

John Äntligen! Är det sant?

portieren Lyft luren och hör själv.

John (lyfter luren med bävan) Laura? Är det du?

Mrs Hill (scenen förskjuts något och visar telefontalarna i England från en rektorsbostad)

Det här är Mrs Hill. Allt har gått bra. Er son har redan opererats. Allt har gått lyckligt till, och det var extra lyckligt att er fru kom hit just i tid till operationen.

John Min fru? Är hon där?

Hill Ja, hon är här. *(räcker över luren till Laura, som nu blir synlig)*

Laura John, min älskling! Allt har gått bra! Jag är så lycklig och lättad! Det var inte alls någon svår operation, och den var nästan helt smärtfri. Johnnie har klarat det hela galant! Men vilken tur att jag reste hit!

John (kan inte riktigt tro henne) Är det verkligen du? Är du verkligen där?

Laura Javisst, vem skulle det annars vara? Du har väl inte druckit? Och varför är du kvar i Venedig? Jag trodde du skulle ha hunnit fram till Milano med bilen redan.

John Det har hänt så mycket. Du anar inte... Jag såg dig här på en båt med de där hemska systrarna. Jag var säker på att det var du. Jag trodde du hade kommit tillbaka, och så när du aldrig dök upp kontaktade vi polisen...

Laura Vad har du nu ställt till med? Du tycks ha fått de där synska systrarna på hjärnan.

John Här går dessutom en mördare lös, och jag trodde de där systrarna hade kidnappat dig eller att du fått halsen avskuren och slängts i kanalen av den där mördaren...

Laura Sluta nu! Hur mycket har du druckit?

John Bara två glas ungefär men direkt ur flaskan.

Laura Tur att inte Mrs Hill hörde hur berusad du var. Du har väl inte sagt något om dina fyllefantasier till dem?

John Inte ett ord, jag försäkrar!

Laura Det var väl tur det. De har varit så vänliga och hjälpsamma mot mig, och jag får låna deras gästlägenhet. De har verkligen gjort allt för Johnnie.

John Tacka dem från mig.

Laura Drick nu kaffe och ät något ordentligt, så att du nyktrar till. Jag vill inte se dig påverkad när vi återses.

John Kommer du tillbaka hit, ska vi återuppta vår resa, eller skall jag komma hem?

Laura Jag tror jag kommit över det värsta av sorgen nu. Om du vill kan vi fortsätta resan, men jag måste inte göra det. Du får bestämma. Om du vill kommer jag med det snaraste.

John Ja, kom, Laura, så får vi älska och festa här i Venedig och fira att du inte alls var här när jag såg dig.

Laura Vad menar du?

John Jag såg dig ju med de där systrarna.

Laura Glöm nu äntligen de där systrarna. Jag kommer så fort jag kan. Hej då.

John Farväl, min älskade, och kom snart till rätta.

(Klick i telefonen. Blackout i engelska delen av scenen.)

Hur kan det vara möjligt? Kan jag verkligen ha sett i syne? Nej, det var för verkligt. *(dricker)* De där systrarna måste ha någon sorts förödande klärvoyant inflytande på mig. Jag såg ju precis hur de såg rätt igenom mig. Kan de ha psykat mig till att se min hustru hos dem? Nej, detta är för obegripligt. Jag kan ju svära på att jag såg henne lika livslevande tydligt i sin egen röda kappa som när hon avreste,

och det är inget fel på mina ögon! (*dricker*) Men hon har rätt. Jag får gå ut och äta något. Det här duger inte. (*sätter undan flaskan, tar på sig en kavaj och går ut.*)

Akt IV scen 1. Vid hotellreceptionen.

polisen Så ni har inte sett den där redlöse engelsmannen sedan han gick ut?
portieren Vi försäkrar er att vi har försökt göra allt för honom. Han har varit som besatt ända sedan han såg sin fru som gengångare i kanalen.

polisen Jag vet. Han har vänt upp och ner på hela Venedig för den sakens skull, men hans fru lär knappast vara död, bara bortslarvad i värsta fall. Vet ni inte var vi kan hitta honom?

portieren Jag har ingen aning. Jag hoppas verkligen han kommer tillbaka snart. Så länge han dricker vet man aldrig vad han kan hitta på eller vad som kan hända honom.

polisen Dricker han mycket?

portieren Han beställde upp en hel flaska whisky på rummet och drack upp hälften genast.

polisen Då är det allvarligt. Vi måste få tag i honom innan han drar in fler människor i sin olycka. För hans skull fick vi besvära två stackars gamla menlösa tanter till att infinna sig på stationen och svara på frågor.

(John kommer in.)

portieren Här är han.

polisen Äntligen! Var har ni varit?

John Jag har varit ute och ätit middag på min väns inrådan här. Jag drack bara mineralvatten till.

polisen Det gör mig gott att höra. Jag har också goda nyheter åt er. Vi lyckades hitta de gamla systrarna, och vi har tagit in dem på stationen för förhör.

John Allt var ett missförstånd.

polisen Vad menar ni?

John Jag är hemskt ledsen, men jag måste faktiskt ha sett i syne. Jag har talat med min hustru i telefon.

portieren (till polisen) Det var det jag försökte säga er.

polisen Och hon levde? Hon var inte bortslarvad?

John Nej. Allt var så bra som något kunde vara. Hon kom i tid hem för att närvara vid vår sons operation, och operationen gick bra. Nu kommer hon hit tillbaka så fort hon kan.

polisen Så allt var bara ett missförstånd?

John Ja.

polisen Och vi har besvärat två oskyldiga gamla damer fullständigt i onödan?

John Jag är verkligen hemskt ledsen. Är de fortfarande kvar på stationen?

polisen De blev mycket upprörda över att bli förda dit och gick bara med på det av oro över er hustrus öde.

John Det här blir värre och värre. Jag kan inte uttrycka hur ledsen jag är. Jag måste få insistera på att få komma med er till stationen, förklara allt för dem och be dem om ursäkt.

polisen Gott. Vi far genast. (*till portieren*) Slutet gott allting gott. (*går ut med John.*)

portieren (suck) Så är det med dessa stackars förälskade engelsmän. De bara faller offer för sina egna överdrifter hela tiden.

Scen 2. Polisstationen.
(De båda tanterna sitter hos polisen.)

Tilly Ni måste ju förstå att vi är fullkomligt förstörda av er behandling av oss. Min syster tål inte att göras upprörd. Hon kan få epileptiska anfall.

polis 2 Vi beklagar verkligen, men vi lyder bara order. Er landsman gjorde en anmälan mot er för eventuell kidnappning av hans hustru. Vi har betalt för att genomföra varje anmälan.

Tilly Men hur kan han tro att vi ville hans hustru något ont! Vi tyckte ju bara om henne och deltog med henne i hennes sorg.

polis 2 En anmälan är en anmälan. Är ni oskyldiga har ni ingenting att frukta och blir eskorterade hem så fort er landsman återtar sin anmälan.

Tilly Men vi har absolut ingenting gjort! Vi har inte sett henne sedan igår!

polis 2 Vi vet, men en anmälan är en anmälan.

(Polis 1 kommer in med John.)

Nå, äntligen kanske vi kan få ett slut på det här.

polis 1 Vi beklagar verkligen det obehag ni har utsatts för, mina damer, då allt tycks ha varit ett missförstånd.

Tilly Jag är så glad över att höra det. Har er fru kommit till rätta?

John Jag har själv talat med henne i telefon från England. Hon har lyckligt kommit fram, och allt är gott och väl. Jag är verkligen ledsen för vad ni har fått gå igenom för vår skull.

Tilly Men hur kunde ni se er fru här i Venedig då med oss ombord på en kanalbåt? Vi har inte satt vår fot i en båt på hela dagen.

John Jag beklagar. Jag kan inte förklara det. En synvilla.

Tilly Men enligt rapporten var ni tvärsäker på saken!

John Mina ögon har aldrig bedragit mig förut, men någon gång skall väl vara den första. Hur tvärsäker jag än var på saken motsägs den av att min fru är i England. Alltså måste jag ha sett fel.

Tiny Ni såg inte fel. Vad ni såg var in i framtiden.

John (för sig själv) Nu börjar haggan dilla igen. *(öppet)* Vad menar ni?

Tilly (orolig) Min syster har varit utsatt för svåra påfrestningar i kväll. Jag vill helst inte att hon får ett anfall här. Nu när missförståndet är uppkälat, inspektörn, kan vi väl få bege oss hem genast?

polis 1 Jag skall gärna själv eskortera er hem, mina damer, om ni inte vill göra en anmälan mot en landsman för en falsk angivelse.

Tilly Absolut inte. Vi vill bara hem och det genast. *(till John)* Jag hoppas ni vill följa med oss, så att vi kan prata igenom saken i lugn och ro hemma.

John Gärna det.

polis 1 Alla misshälligheter kan upplösas genom samtal. Jag är glad att ni vill samsas om saken. Jag eskorterar er gärna alla tre hem till damernas pensionat.

Tilly Tack för det. – Allt blir bra, Tiny. Hemma kan vi lösa alla spänningar.

(De bryter upp alla fyra. Polis 2 blir kvar och river sönder Johns anmälan.)

Scen 3. På damernas enkla hotellrum.

John Ni måste förstå. Det var inte alls min mening att välla er något obehag. Jag berättade min historia för polisen, och så gjorde polisen en anmälan av det utan att jag bad om det.

Tilly Men vad trodde ni om oss egentligen?

John Jag var bara förbryllad och försökte till varje pris finna en logisk förklaring på situationen. Det troligaste jag kunde komma fram till var att Laura hade tappat minnet och därför missat planet och att ni tagit hand om henne. Ni var ju engagerade.

Tilly Det är riktigt att vi gav henne våra namn och vår adress här i Venedig. Hon vet att vi stannar här tio dagar till.

John Men jag visste inte var ni bodde, så min enda chans att få kontakt med er och kanske veta något var att kontakta polisen. Polisen som alltid drog sina egna slutsatser och handlade därefter.

Tilly Det var varken ert eller polisens fel. Allt är naturligt, och allt har sin naturliga förklaring. Problemet är synen ni hade. Min syster observerade genast att ni har klärvoyanta egenskaper ni kanske inte ens är medveten om själv. Det händer så mycket omkring oss som vi aldrig märker eller känner då vi är fast i våra sinnliga sinnens förvanskningar av vad vi tror vi ser, medan min syster bara ser den andra sidan på gott och ont, ty esomoftast har hon mest bara fått obehag av det.

Tiny Gåvan är ett ansvar som man bara har att acceptera som det är och leva med det vad det än kan innebära för obehagligheter.

John Ni verkar tämligen realistiska för att vara andeskådare.

Tilly Bara min syster. Jag måste stå med fötterna på jorden, ty annars skulle hon inte klara sig.

John Jag förstår.

Tiny Ni förstår väl att vår inblandning i ert liv bara har orsakats av att er dotter tog kontakt med oss när vi fick se er?

John Har hon gett er fler syner?

Tilly Provocera inte Tinys mediala förmågor. Det kan sluta illa. Syner kan komma plötsligt och försvinna igen, ungefär som blixtrar, men det svåra är att tolka dem rätt. Tiny är dock helt säker på att er dotter bad oss varna er för att stanna i Venedig. Telegrammet om er sons kris tycks bekräfta synen, eller hur?

John Fullkomligt.

Tilly Vi förstår bara inte varför ni stannade kvar och skickade iväg er fru.

John Det fanns bara en plats på planet. Annars hade jag åkt med.

Tiny Det var kanske illa det.

John Hur så?

Tiny Ge mig er hand.

John Jag ska nog gå nu.

Tiny Bara ett ögonblick.

Tilly Gör som hon säger. Ni har inget att förlora på det.

John Näväl, för gammal vänskaps skull då och som avsked. (*ger henne handen*)

Tiny Jag ser flickan. Jag ser er flicka. Hon vill fortfarande att ni lämnar Venedig så fort som möjligt.

John Min fru kommer hit när som helst. Jag måste invänta henne.

Tiny Det var kanske illa det. Hade er dotter en röd regnkappa med kapuschong?

John Ja. Hon drunknade i sin regnkappa.

Tiny Jag ser den röda regnkappan men inte er dotter i den. Här är ett mysterium.

John Kan ni inte se varför jag såg er med min hustru på båten?
Tiny Det är det som är mysteriet. (får plötsligt ett ohyggligt epileptiskt anfall.)
Tilly Nu har ni försatt henne i trance. Det är bäst att ni går.
John Det liknar mera ett epileptiskt anfall.
Tilly Det är samma sak. Hon är förlorad för ögonblicket, och det tar tid för henne att återhämta sig.
John Det är väl bäst att jag går då. Jag ska be min hustru kontakta er så fort hon kommer.
Tilly Vi håller kontakten. Det här måste utredas. Gå nu.
(*John* går, och *Tilly* tar hand om sin syster som skakar och fradgar i ohyggliga krampryckningar.)

Akt V scen 1. John framför scenen.

John Nu är jag vilsen igen. Vad fan skulle de där tanterna bo på ett så skumt ställe för? Jag känner inte alls de här kanalerna. Men den där kyrkan verkar bekant. Är det inte den där kyrkan vi gick in i med de där gamla målningarna? Fan också. Hoppas vi aldrig mer har något med de där spökaktiga systrarna att göra! Klärvoyans! Om det är något jag klarar mig bättre utan, så är det det. Men vad är det där? Det är ju det där barnet igen i den röda regnkappan! Vänta! Jag vill dig inget illa! Christine! Är det du? (försvinner ut.)

Scen 2. Hos polisen. Tryckt stämning. Laura sitter hos dem i svart.

polis 1 Det är en mycket besynnerlig situation. Vi vet inte riktigt hur vi ska förklara den. Vi har sökt den där mördaren i en vecka, och så visar det sig att det var en dvärgkvinna som var psykopaten. Och så hinner er man stänga in sig med henne innan vi hinner fram. Vad vi inte kan förstå är varför han följde efter henne. Vad ville han med henne?

Laura (förtvivlad) Hon var klädd i samma röda regnkappa med kapuschong som vår dotter bar när hon dog! Han trodde det var hon!

polis 1 Kära nån. Vilket missförstånd. Vi ska naturligtvis göra allt vad vi kan för att underlätta denna tragedi för er, signora. Han såg visst syner fler gånger?

Laura Ja, han såg sin egen begravning. Han ville inte se syner. Han ville inte ha med sådant att göra. Och så faller han en enda gång för frestelsen att ta en synbarlig syn på allvar och följer den i tron att det är vår dotter från andra sidan, och så är det inte det. Det var enda gången han bedrog sig själv.

polisen Han dog genast. Hon skar snabbt av halspulsådern på honom som på alla de andra. Hon var bara rädd och ville vara i fred. Ingen visste var hon bodde, men er man råkade följa efter henne dit och komma in med henne. Han måste ha fått en chock när han såg att det inte var hon utan bara en vanskapt freak, en psykotisk dvärg med skenande paranoia. Hon är naturligtvis inläst på sinnessjukhus nu för slutenvård.

Laura Naturligtvis.

polisen Är det något vi kan göra för er? Be oss om vad som helst.

Laura
mig nu.
polisen
Laura

Kan ni kontakta de där systrarna åt mig? Det är bara de som kan hjälpa

Givetvis, signora. De stöder er säkert genom hela begravningen.

Ja. De får följa med mig i begravningsbåten.

(gråter. Polisen tröstar henne.)

Slut.

(Leh-Likir-Thingmosgang, 3-5.8.2006.)